

Natur, i det Forhold, jeg har antydet for de nyeste Jernbaners Vedkommende. Naar Kravene stilles lige overfor Staten og ikke overfor et privat Selskab, vil man kræve og være i Stand til at sætte den Fordring igjennem, at der skal anlægges Baner paa ikke indbringende Steder. Man vil kræve og ogsaa have Midler til at sætte igjennem, at der skal sættes Tog igjennem, som maaste ikke ville være fuldstændig indbringende. Man vil kunne opnaa, at der anlægges Stationer paa Steder, hvor Trafiken ikke vil kunne dække Omkostningerne derved. Dette vil være uundgaaeligt, idet Staten, Administrationen, er stillet overfor Publikum paa en helt anden Maade end det private Selskab, der kan møde Publikum med passiv Modstand; det kan Staten ikke. Det vil derfor ikke kunne undgaaes, at Statsbanerne, i hvert Fald i en vis Periode, drives med ringe Driftsresultat. Dette anser jeg efter min hele Synsmaade paa disse Forhold altsaa ikke som en berettiget Anke mod Statsbaneforholdet og ikke som noget Motiv til at gaa over til Privatbanedriften, til at forpakte det bort eller sælge det, og allermindst anser jeg det for nogen berettiget Anke mod den Driftsbestyrelse, som kun kan fremlægge saadanne tarvelige Resultater som de, der nu naaes. Den vil kun kunne henvise til og paavise, at naar de og de Tog forlanges, vil det medføre en saa meget forøget Udgift. Om Indtægten vil stige i Forhold dertil, kan umulig i Forveien siges. Paa samme Maade vil den kunne dokumentere, at en ny Station paa det og det Sted ikke vil kunne hidbringe tilstrækkelig Trafik, da Nabostationen ligger for nær, og endvidere vil den kunne dokumentere, at den og den Egn ikke vil kunne bære en Jernbane, da den ikke har Befolkning nok. Men alle disse Oplysninger kunne dog ikke nytte Direktionen noget, man vil alligevel kunne sige til den: det skal nu være saa, vi ville nu have det. Saaledes er det ganske sikkert ogsaa flet lige overfor den nuværende Direktion i de Aar, efter at den sjællandske Bane er blevet overtaget af Staten. Saaledes er der altsaa væsentlige Hensyn at tage, naar man skal fælde Dom over, om en saadan Bestyrelse har bestyret rigtig eller ikke. Det Æneste, som der ved dem her foreliggende Sag er at se hen til, — idet det jo selvfølgelig er meget

umuligt, at den driver Statsbanerne økonomisk, hvilket det selvfølgelig ikke er min Mening, at modsiges ved de Bemærkninger, jeg her har gjort — er, hvorledes Baneadministrationen er organiseret. Her er det Punkt, hvor vi kunne gribe ind, idet vi kritiserer dens Organisation. I den Henseende have vi jo i Lovforslaget et Forslag fra Regeringens Side, der lægger Kortene meget aabent paa Bordet og paa tydelig og anstuelig Maade fremstiller den Organisation, som Banerne nu have, og som det jo staar Udvogningsmagten frit for at kritisere. Jeg skal nemlig tillade mig at gøre opmærksom paa, at selv om det foreliggende Forslag ikke fuldstændig fremstiller Organisationen, men ligesom kun antyder den, saa henviser den jo til den fuldstændige Organisationsplan, hvori alle Detailler findes, saaledes at det er meget let derigjennem at sætte sig ind i Organisationsforholdene. Hvad Grundsaetningerne for Organisationen angaar, saaledes som de nu her ere fremstillede, saa var der naturligvis ogsaa i den Henseende store Vanskeligheder at overvinde, idet man skulde sammenarbejde de to Banekomplekser. Der findes i Loven, saaledes som den udfom i 1880, kun denne ene Fordring, at Bestyrelserne skulde forenes; hvad der laa i dette, var det i Virkeligheden overladt til Administrationen nærmere at gennemføre. Det kunde selvfølgelig ske paa forskjellige Maade. Man kunde have beholdt de tidligere Direktioner og ladet dem styre Banerne efter de Principer, der hidtil vare blevne fulgte i de forskjellige Landsdele, idet man saa henlagde Foreningen til selve Centralbestyrelsen, Indenrigsministeriet. Det var den ene Vej, man kunde være gaaet. Den anden Vej var den, strax at skabe en forenet Jernbanedirektion for begge de to Afdelinger og overlade denne den nærmere Sammenarbejden. Man gjorde i Virkeligheden ingen af Delene. Man indsaa snart, at man lige overfor Publikum var nødt til at frembringe ikke blot den ydre Enhed, der ligger i, at disse Ting høre ind under samme Ministerium, men ogsaa en indre Enhed i Banernes Drift og Behandlingsmaade. Men man vilde ikke stille sig af med disse to Direktioner, og man prøvede paa gjennem den centrale Administration i selve Indenrigsministeriet at tilvejebringe den fornødne Enhed. Det viste sig jo imidlertid